

[Gert Petersen.]

stændighed faktisk optager mig mere, at der ud af 642.711, som var stemmeberettigede – bortset fra HK-området – var 348.711, som undlod at stemme. Jeg tror nok, at man, hvis det drejede sig om et valg til dette ting, ville anse det for et særdeles advarende fænomen, hvis over halvdelen af de stemmeberettigede undlod at stemme, at de holdt sig hjemme, at de blev på sofaen. Det ville man opfatte som et mistillidsvotum og med rette. På samme måde opfatter jeg det, og jeg lægger altså mere vægt på disse 348.000, end jeg lægger på de 198.000, der har stemt ja.

Sandheden er, at hvis vi bliver inden for det område, hvor der kunne gennemføres urafstemning – og det er altså stadig væk bortset fra HK-området – så er der kun omkring 30 pct. af de stemmeberettigede, som har stemt ja, mens derimod ca. 70 pct. enten har stemt nej eller har undladt at stemme. Jeg synes nok, de tal må gøre noget mere indtryk – det har de i hvert fald gjort på mig.

Men det kan de selvfølgelig ikke gøre på hr. Auken; for dette skal jo være arbejdsvenlig politik, sådan skal det udlægges. Det er det ikke, selv om årsagen til, at forligsforslaget er endt her i folketinget, er den omstændighed, at Arbejdsgiverforeningen har forkastet det. Arbejdsgiverforeningen har naturligvis forkastet det forslag, fordi man vidste – det var jo meddelt af hr. Thomas Nielsen i samforståelse med regeringen – at det skulle herind, og at det så skulle vedtages her. Det var almindeligt kendt. Man kunne med sindsro forkaste det, få det herind og dermed få statsmagten til at optræde som garant for mæglingforslagets overholdelse og ikke mindst for de bestemmelser, der vender sig imod lønglidning.

Hr. Ninn-Hansen sagde meget korrekt, at den begrundelse, som arbejdsministeren fremfører for et indgreb nu, er, at landet ikke kan tåle en storkonflikt. Ja men det var nøjagtig den samme begrundelse, vi fik i 1975, da man forlængede overenskomsterne, og det vil efter alt at dømmes være den samme begrundelse, vi får i 1979, i 1981, i 1983, hvis den ene eller den anden part på arbejdsmarkedet forkaster. Hvis det drejer sig om, at arbejdsiden forkaster, gad jeg i øvrigt også nok se, hvordan socialdemokratiet så med nogen logisk ret skulle kunne værges sig mod at deltage i en ophøjelse af et mæglingforslag til lov, når de borgerlige

presser på, når man er gået med til sammen med de borgerlige at ophøje mæglingforslaget til lov i dette tilfælde.

Nej, med dette skridt varsler man indgreb varigt og over en bred front, når det drejer sig om konflikter på arbejdsmarkedet. Konflikter på arbejdsmarkedet i større stil i forbindelse med overenskomstsituationer skal herefter være noget, som ikke finder sted i Danmark. Det er det, som vi forhandler om i dag, og ikke et spørgsmål om, hvordan vi skal forholde os til Arbejdsgiverforeningen eller til LO.

Vi forhandler naturligvis også om det, som man fra socialdemokratisk side svor på ikke skulle ske, nemlig at augustforligets arbejdsmarkedspolitik skulle gennemføres gennem et overenskomstindgreb. Det er det, man gør nu. I stedet for at acceptere, at der foreligger en konfliktsituation, sådan at fagbevægelsen kan tage en konflikt, efter at arbejdsgiverne har sagt nej, vil man ophøje mæglingforslaget til lov, man vil gennemføre augustforliget nogenlunde til punkt og prikke og dermed også den reallønsbeskæring, der ligger i augustforliget.

Men det aller alvorligste er stadig væk for mig, at man her så at sige rister gravrunderne over den frie forhandlingsret, over den frie ret til at føre konflikt på arbejdsmarkedet, hvis parterne ikke kan enes, hvis lønmodtagerne ønsker at forsvare sig med det eneste våben, som de for alvor har, nemlig konfliktvåbenet. Det er det, man begraver i dag. Vi må se, om vi kan få det gravet op, ellers går det helt galt for lønmodtagerne, men det er i hvert fald det, som man søger at begrave. Jeg kan også udtrykke det på den måde: himlen se i nåde til os; det, socialdemokratiet og de borgerlige partier vil skaffe os nu, det er den centraliserede statsocialismes dårligste sider, ikke nogen af de gode, men dens dårligste sider – og tilmed på et kapitalistisk grundlag. Det er grove løjer.

Maisted (FP):

Selvfølgelig skulle dette mæglingforslag ophøjes til lov af regeringen, det er klart. Finansministeren har allerede sørget for, at de offentligt ansatte har indgået en overenskomst med regeringen, og man kan jo ikke fortsat cementere de offentligt ansattes lønføring, uden at man anstændigvis også måtte ophøje dette mæglingforslag til lov.

Jeg tror, der er en ting, regeringen overser, og det er de små virksomheders reaktion over